

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2734/14

לפני: כבוד השופט ס' גיבראן
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט א' שהם

המערערת: שירן אוזן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 23.2.2014, בת"פ 13-07-36465, שניתן על-ידי כב' השופטת י' אמסטרדם

תאריך הישיבה: כ"ב באייר התשע"ד (22.5.2014)

בשם המערערת: עו"ד איתי בן-נון; עו"ד דמיטרי ברנשטיין; עו"ד רחלי גסה

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

בשם שירות המבחן: גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. זהו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 23.2.2014, שניתן בת"פ 13-07-36465, על-ידי כב' השופטת י' אמסטרדם.

2. המערערת הורשעה, על יסוד הודייתה, בגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. כמו כן, הורשעה המערערת בעבירה נוספת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, לאחר שצורף, לבקשתה של המערערת, תיק בית משפט השלום בת"א (ת"פ 13-02-6201).

יצוין, כי המערערת הינה טרנסג'נדרית הנחזית להיות כאישה ולכן ההתייחסות אליה תהיה כמין נקבה ושלא כמין זכר כפי שמופיע בכתב האישום.

3. בעקבות הרשעתה בדין, נגזרו על המערערת העונשים הבאים: 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרה; הופעל עונש מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים שהוטל על המערערת בבית המשפט המחוזי בת"א (ת"פ 30428-03-12), באופן ששלושה חודשים יצטברו לעונש שהוטל ושלושה חודשים יופעלו בחופף. התוצאה היא כי על המערערת לרצות 23 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל תעבור המערערת, בתוך 3 שנים מיום שחרורה מהמאסר, עבירה מבין העבירות בהן הורשעה או כל עבירת אלימות או רכוש שהיא פשע.

המערערת אינה משלימה עם חומרת עונשה ומכאן הערעור שלפנינו.

עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערערת

4. כאמור, המערערת היא טרנסג'נדרית הנחזית כאישה בשם "יסמין". ביום 9.7.2013 בסמוך לשעה 17:00, פגש א.א. (להלן: המתלונן) את המערערת במועדון המצוי ברחוב הגליל בתל אביב, והשניים סיכמו כי המערערת תעניק למתלונן שירותי מין תמורת 100 ₪. לצורך כך, עלו המתלונן והמערערת לחדר בקומה השניה במועדון, והמתלונן שילם למערערת 100 ₪, כפי שסוכם ביניהם. בעת ששהו המערערת והמתלונן בחדר, הובהר למתלונן כי המערערת הינה גבר, והוא הבהיר לה כי אינו מעוניין לקבל ממנה שירותי מין. או אז, גנבה המערערת את ארנקו של המתלונן שבו היו 1,900 ₪ במזומן ומסמכים שונים ונמלטה מהחדר. המתלונן החל לרדוף אחר המערערת, כאשר האחרונה מנסה להימלט מפניו. לאחר שהמתלונן חסם את דרכה של המערערת, הכתה המערערת את המתלונן בפניו וגרמה לו לשריטה באורך של כ-2 סמ' בפניו. צוין בכתב האישום כי הארנק ובו המסמכים וכן סכום של 50 ₪ בלבד, הוחזר מאוחר יותר למתלונן.

5. עובדות כתב האישום המצורף הן כדלקמן: בתאריך 29.1.2013 בשעות הבוקר, הגיעה המערערת ליציאה מבניין המצוי ברחוב הנגב בתל אביב, ביחד עם לקוח, במטרה לקיים עימו יחסי מין. מר יהושע אליאס (להלן: המתלונן) ביקש מהמערערת לעזוב את המקום, אך היא סירבה לכך. עקב סירובה של המערערת התפתח בין השניים עימות מילולי שכלל דחיפות קלות, וכאשר המתלונן ביקש, בשלב כלשהו, לעזוב את

המקום תקפה אותו המערערת בכך ששרטה את ידו וחתכה את אוזנו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות בדמות שריטה שטחית באמה ומספר חתכים באוזן שמאל שנתפרו.

גזר דינה של המערערת

6. בפתח גזר דינו עמד בית משפט קמא על עיקרי הפרטים המופיעים בתסקיר מבחן שהוגש בעניינה של המערערת. מהתסקיר עולה כי מדובר במערערת שהיא טרנסג'נדרית, חסרת מסגרת מגורים ותעסוקה כבר מגיל צעיר, והיא מתנהלת בשולי החברה.

לנוחות הקורא נביא את ההגדרה המופיעה בויקיפדיה לגבי המונח "טרנסג'נדר". על פי ההגדרה המקובלת, המדובר ב"מונח הכולל קשת רחבה של זהויות שקשורות לתחושות והתנהגויות שאינן תואמות בין היות האדם זכר או נקבה מבחינה ביולוגית לבין התחושות המגדריות שלו או שלה".

בענייננו, המדובר בגבר אשר נחזה כאישה המכנה את עצמה בשם "יסמין". המערערת הוצאה מביתה בהיותה כבת 12 למסגרת פנימייתית לנערים, שם שהתה כשנה אך לא השתלבה וחזרה להתגורר בתל אביב. המערערת החלה לעסוק בזנות בצד צריכת סמים, כאשר ניסיונות שנעשו בכדי לסייע לה לערוך שינויים בהתנהגותה, לא צלחו. בין היתר, נעשה ניסיון להסתייע בגורמים טיפוליים, כגון מרפאת על"ם ומרפאת לוינסקי, אך הסתבר כי המערערת אינה מסוגלת להתחייב לתהליך טיפולי ממושך ומסודר. לאחר מעצרה של המערערת בפרשה זו, היא הושמה באגף נפרד בבית המעצר. קצינת המבחן התרשמה כי אין למערערת תובנה באשר לדפוסים הבעייתיים בהתנהגותה, ועיסוקה בזנות מעמיק את הסיכון להתדרדרות במצבה. עוד צוין בתסקיר, כי נעשה ניסיון לשלב את המערערת בהוסטל "סלעית", אך עקב חוסר מוטיבציה וגילויי אלימות מצידה של המערערת כלפי אנשי הצוות והמטופלות במקום, גם ניסיון זה לא צלח. המערערת התקשתה לבטא מוטיבציה להשתלב בטיפול, ולהערכת שירות המבחן קיים סיכון גבוה למעורבות חוזרת בעבירות אלימות, וזאת בחומרה בינונית. המערערת שוחררה למעצר בית בבית מכר בגבעת יערים, למרות ששירות המבחן נמנע מלהמליץ על כך, אך הסתבר כי היא חזרה להתנהלות שולית, תוך צריכת סמים מסוג קוקאין ושתיית אלכוהול. המערערת הביעה בפני קצינת המבחן נכונות ורבליית להשתלב בטיפול ובתוכניות חינוך, אך הודגש כי אם לא יחול שינוי פנימי משמעותי אצל המערערת, אין לכך סיכוי של ממש. המערערת לא קיבלה אחריות על מעשיה

וטענה כי עקב שימוש בסמים היא אינה יכולה לזכור את האירועים שהתרחשו. לבסוף, המליץ שירות המבחן להטיל על המערערת עונש מאסר שיאפשר להתאים לה תוכנית טיפול לאחר שחרורה, שכן היא מסוגלת לתפקד רק במסגרות בעלות גבולות נוקשים, תוך שהיא מחויבת למסגרת זו.

7. בנוסף, סקר בית משפט קמא את עברה הפלילי של המערערת הכולל הרשעה, מיום 5.9.2012, בבית המשפט המחוזי בתל אביב (ת"פ 30428-03-12) בעבירות של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות, איומים ותקיפת שוטר. המערערת נדונה בתיק זה ל-9 חודשי מאסר לריצוי בפועל ול-6 חודשי מאסר על תנאי לבל תעבור בתוך שנתיים עבירה של אלימות פיזית כלפי גוף אדם. תנאי זה הינו בר הפעלה בתיק מושא הערעור. כמו כן, הורשעה המערערת בבית משפט השלום לנוער בתל אביב (ת"פ 1734/08 ו- ת"פ 36183-1-2011) בשתי עבירות של איומים; בשתי עבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו; בשתי עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו; בשימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר; בהעלבת עובד ציבור; ובהחזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה. המערערת נדונה ל-3 חודשי מאסר לריצוי בפועל ול-4 חודשי מאסר על תנאי, לבל תבצע עבירות נגד שוטרים או עובדי ציבור.

8. בית משפט קמא ציין בגזר דינו, כי נסיבות חייה של המערערת הן אכן קשות וחריגות, ויש בכך כדי לשמש נסיבה מקלה. לכך יש להוסיף את הקושי הנעוץ בהחזקת טרנסג'נדר במאסר, תוך הפרדה מאסירים אחרים, דבר המהווה החמרה בענישה, וגם בכך יש להתחשב לקולה. בנוסף, התחשב בית משפט קמא בהודאתה של המערערת בעבירות שיוחסו לה בשני כתבי האישום.

לצד החומרה זקף בית משפט קמא לחובתה של המערערת את עברה הפלילי; את בחירתה לפתור "סיטואציות לא נוחות" בדרך של אלימות; את חוסר המוטיבציה שגילתה להשתלב בתהליך טיפולי ושיקומי; את חוסר נטילת האחריות מצידה; ואת העובדה כי היא לא החזירה את מרבית סכום הכסף שגנבה מהמתלונן בתיק העיקרי.

בנסיבות אלה, החליט בית משפט קמא להעמיד את מתחם העונש ההולם, בגין כל אחד ממעשי המערערת, על מנעד שבין 10 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ולהשית עליה את העונשים המפורטים בפיסקה 3 לעיל, וזאת תוך שהוא מציין כי אינו ממצה את הדין עימה.

9. לקראת הדיון בערעור ביקשנו לקבל תסקיר משלים אודות המערערת, וזה הוגש לעיוננו ביום 21.5.2014. מהתסקיר עולה כי המערערת מצויה בהפרדה מאסירות אחרות בהיותה טרנסג'נדרית, והיא אינה מועסקת בכלא ואינה משולבת במסגרות השונות במתקן הכליאה. תחילת מאסרה של המערערת אופיין בקשיי השתלבות, אך לאחר זמן מה החלה המערערת להשתלב בפעילויות שונות, למרות שהיא עדיין נמצאת בבידוד. שילובה מתבטא בהשתתפות יומיומית במרכז החינוך, שם היא מועסקת בעבודות ניקיון המאפשרות לה לקבל שכר מינימאלי. מזה כחודשיים משתתפת המערערת בקבוצה טיפולית הקרויה "קבוצת התמודדות" והיא משולבת בשיחות טיפוליות פרטניות עם סטודנטית, הפועלת באמצעות בעלי חיים. להערכת גורמי הטיפול בכלא, ניתן להבחין אצל המערערת בשינוי מסוים ו"ניכרת אצלה יותר הבנה והכרה בקשייה ובצורך לערוך שינוי". בשל התקדמותה זו, נשקלת האפשרות לשלב את המערערת בחלק מהפעילויות במסגרת הטיפול הייעודי בהתמכרויות. בעקבות התפתחות חיובית זו ונכונותה של המערערת להכיר במצבה הבעייתי, היא הביעה את רצונה להמשיך את הטיפול במסגרת הוסטל, לאחר שחרורה מהמאסר. לצורך הכנת תוכנית טיפולית משמעותית עבור המערערת לקראת תום המאסר, התקיימה פגישה ראשונית עם מתאמת הטיפול ברשות לשיקום האסיר, אך טרם גובשה תוכנית טיפולית עבור המערערת, בשל מאפייניה היחודיים. ביום 20.5.2014, עלתה המערערת לדיון בוועדת השחרורים, שם הוחלט להפקיע את תקופת הרישיון בה היא היתה נתונה במועד ביצוע העבירה מושא הערעור, ועקב כך נוספו למאסרה הנוכחי 132 ימי מאסר. לקראת חודש אוג' 2014, אמורה המערערת לעלות לדיון נוסף בפני ועדת השחרורים, ונמסר כי מועד תום ריצוי 2/3 מתקופת מאסרה יחול ביום 30.10.2014, ומועד תום ריצוי המאסר במלואו יחול ביום 20.6.2015. שירות המבחן ציין בנוסף, כי בתקופה שנותרה למערערת לשהות במאסר תגובש עבורה תוכנית מתאימה לאחר שחרורה "ככל שניתן", בצד המשך שילובה בתוכניות הטיפוליות השונות, שבהן רואה שירות המבחן חשיבות רבה.

הערעור על חומרת העונש

10. בהודעת הערעור, אשר הוגשה על-ידי עו"ד איתי בן-נון, בא כוחה של המערערת, נסקרו נסיבות חייה הקשות, ונמסר כי היא נדחתה ונודתה על-ידי בני משפחתה, המנהלת אורח חיים חרדי, וזאת על רקע נטיותיה המיניות. עו"ד בן-נון ציין, כי בשל מצבה המיוחד והיותה טרנסג'נדרית שלא עברה ניתוח לשינוי מין, חייה של

המערערת ככלא הם בלתי נסבלים והיא אינה מורשית לשהות באגף האסירות, ובמרבית הזמן היא נתונה בבידוד. בנסיבות אלה, סבור עו"ד בן-נון כי יש להקל בעונשה של המערערת, כפי שנעשה בע"פ 5833/12 פלונית נ' מדינת ישראל (19.9.2013) (להלן: עניין פלונית), שם הוקל בעונשה של טרנסג'נדרית אחרת בשל תנאי המאסר הקשים והחזקתה בתנאי בידוד. המערערת משיגה בנוסף על מתחם הענישה שנקבע על-ידי בית משפט קמא, הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בגין כל עבירה, ולשיטתה המתחם צריך להיות שונה ולנוע בין שישה חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר, לכל היותר. לפיכך, ובשל הנסיבות "המיוחדות והיוצאות דופן של המערערת", התבקשו להקל בעונשה באורח מהותי.

11. בדיון בערעור חזר עו"ד בן-נון וטען כי בית משפט קמא החמיר באופן חריג בעונשה של המערערת, שעה שהעבירות שביצעה אינן מצויות ברף חומרה גבוה. עוד נטען, כי תיאור העובדות על-ידי בית משפט קמא לגבי התיק המצורף לא היה מדויק, כיוון שלא דובר שם בתקיפת לקוח אלא בקטטה עם אזרח שביקש מהמערערת לעזוב את המקום. לטענתו של עו"ד בן-נון, תיאור העובדות השגוי תרם להחמרה בענישה. נטען בנוסף, כי העבירות שיוחסו למערערת בעניין פלונית חמורות בהרבה משל המערערת שבפנינו, ולמרות זאת הופחת עונשה של פלונית מ-15 חודשי מאסר לעשרה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

תגובת המשיבה

12. המשיבה, אשר יוצגה על-ידי עו"ד עידית פרג'ון, הצביעה על חומרת התנהגותה של המערערת, אשר גנבה את כספו של המתלונן בתיק העיקרי ותקפה אותו, תוך שהיא גורמת לו לחבלה של ממש. נטען, כי עברה הפלילי של המערערת, כמו גם הנסיבות שהתבררו בתיק המצורף, מלמדים על דפוס התנהגות שעיקרו שימוש חסר מעצורים באלימות, מצידה של המערערת. את המעשים המתוארים בתיק העיקרי ביצעה המערערת זמן קצר לאחר שחרורה מהכלא ובהיותה משוחררת ברישיון, כך שקיים קושי ליתן אמון במערערת, כי לא תשוב לעשות שימוש באלימות ולהגיב בצורה תוקפנית לכל מה שנתפס בעיניה כהתגרות. עו"ד פרג'ון הפנתה לאמור בתסקיר העדכני, לפיו החל תהליך חיובי בטיפול במערערת במסגרת מתקן הכליאה בו היא שוהה, ונעשים מאמצים להכנת תוכנית שיקומית עבור המערערת, בתום ריצוי עונש המאסר.

לאור האמור, התבקשו לדחות את הערעור.

13. נפתח תחילה במושכלות ראשוניים לפיהם ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה במקרים דומים, או כאשר מדובר בטעות מהותית שנפלה בגזר הדין (ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 6095/10 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (18.7.2012); ע"פ 9074/12 מדינת ישראל נ' אבו אחמד (13.6.2013); ע"פ 4568/12 מדינת ישראל נ' סדאחין (11.6.2013)).

לאחר בחינת כלל הנסיבות בערעור זה והאזנה קשובה לטיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי גם אם מדובר בעונש שאינו קל, הוא אינו מגלם סטייה קיצונית או מהותית ממדיניות הענישה בעבירות דומות, ולפיכך הנני סבור כי יש לדחות את הערעור.

14. העובדות המתוארות בתיק העיקרי, כמו גם בתיק המצורף, מלמדות על דרכה של המערערת לעשות שימוש באלימות ולגרום חבלה לזולת, תוך שהיא נותנת דרוור ליצריה התוקפניים. דפוס התנהגות זה עולה גם מהרשעותיה הקודמות של המערערת, הן בבית המשפט המחוזי והן בבית משפט השלום לנוער. כנסיבה מחמירה יש לראות גם את העובדה כי העבירות בתיק העיקרי בוצעו על ידי המערערת זמן קצר לאחר שהיא סיימה לרצות עונש מאסר בגין ביצוע מעשי אלימות אחרים, ולאחר שזכתה לשחרור מוקדם. בכל אותם מקרים, כמו גם במקרה הנוכחי, התחשבו בתי המשפט בנסיבותיה האישיות הקשות של המערערת, ובכלל זה נתנו דעתם לחייה בשולי החברה ולהתנכרותם של בני משפחתה אליה, ונמנעו מלמצות את הדין עימה.

15. בא כוחה של המערערת מבקש להסתמך, במסגרת טיעונו לעונש, בעיקר, על פסק הדין שניתן בעניין פלוני, שם הוחלט לקצר את תקופת מאסרה של המערערת מ-15 חודשי מאסר ל-10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בשל נטייתה המינית. הסתבר כי פלונית נולדה כנקבה אך תחושותיה כלפי עצמה ונטיותיה הן כשל זכר, והיא מצויה בתהליך לשינוי מינה. פלונית הורשעה, ביחד עם שני שותפיה, בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, שבוצע בתחנת דלק, ועל כל הנאשמים הושת עונש של 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית משפט זה החליט להקל בעונשה של פלונית ולדחות את הערעור בעניינם של שותפיה, לאחר שהובהר כי פלונית תאלץ לרצות את עונשה בתנאי הפרדה, מבלי שניתן לשלבה בפעילויות השונות המתנהלות בכלא, ונמצא כי "לבידוד או להפרדה עשויות להיות השלכות נפשיות חמורות עוד יותר מאשר למאסר עצמו".

16. סבורני, כי אין להקיש מעניין פלונית לעניינה של המערערת שלפנינו. בעוד שעברה של פלונית היה נקי והיה זה מאסרה הראשון מאחורי סורג ובריה, המערערת בנידון דידן ריצתה בעבר שתי תקופות מאסר, בעקבות גזרי דין שניתנו בעניינה בערכאות שונות. למרות הקשיים בריצוי עונש המאסר, עקב נתונה הייחודיים, היא לא היססה לחזור לדרך האלימות, זמן קצר לאחר שסיימה לרצות עונש מאסר קודם.

זאת ועוד. בעניינה של פלונית עמדה לנגד עיני בית המשפט חוות דעת ממנה עלה כי לא ניתן לשלבה בפעילויות השונות בכלא, ומסיבה זו בלבד הוחלט להקל בדינה, לעומת שני שותפיה שערעורם נדחה. לעומת זאת, עולה מחוות דעת שירות המבחן כי המערערת החלה להשתלב בהדרגה בפעילויות שונות, ואף נשקלת האפשרות לקלוט אותה במסגרת טיפולית ייעודית לטיפול בהתמכרויות. כמו כן, שוקדים הגורמים המוסמכים על הכנת תוכנית טיפולית המותאמת לצרכיה ולמאפייניה של המערערת, שתופעל, כך יש לקוות, לאחר שחרורה מהכלא. בנסיבות אלה, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה לקצר את תקופת מאסרה של המערערת.

17. לבסוף, מן הראוי להתייחס לטענותיו של בא כוח המערערת בנוגע למתחם הענישה שנקבע על-ידי בית משפט קמא, הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר לכל עבירה. כידוע הוא, כי בעבירות אלימות לסוגיהן קיים טווח רחב של עונשים, וניתן להצביע על ענישה ברמות שונות, הכל לפי נסיבות העושה ונסיבות המעשה. גם אם ניתן היה לקבוע מתחם ענישה שונה ומקל יותר, יש לזכור כי בית משפט קמא השית על המערערת את העונשים העומדים ברף התחתון של המתחם שנקבע על-ידו, היינו 10 חודשי מאסר בגין כל עבירה. עונש המאסר המותנה הופעל באופן שרק מחציתו הצטברה לעונש שהוטל, ובכך הלך בית משפט קמא לקראת המערערת.

18. סוף דבר, הנני סבור כי בנסיבות הכוללות של המקרה שלפנינו, ועל אף הייחודיות המאפיינת את נסיבותיה האישיות של המערערת, אין למצוא בעונש שנגזר עליה משום חריגה מהותית מרמת הענישה הראויה, ולפיכך אציע לחבריי לדחות את הערעור.

בשולי פסק הדין הנני מבקש להביע את תקוותי כי המערערת תנצל את שהותה בכלא על מנת להמשיך בתהליך החיובי, המאפיין אותה בתקופה האחרונה, וכי תשכיל להשתלב לאחר שחרורה מהמאסר, בתוכנית השיקומית שתותאם עבורה על-ידי גורמי הטיפול בשב"ס וברשות לשיקום האסיר.

ש ו פ ט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים לפסק-דינו של חברי השופט א' שהם. מקובלת עלי ההבחנה שעורך חברי בין המקרה הנוכחי לבין עניין פלוני (ע"פ 5833/12 פלונית נ' מדינת ישראל (12.9.2013)). בעניין פלונית החלטת שירות בתי הסוהר להחזיקה בתנאי בידוד לא עמדה בפני בית המשפט המחוזי ולא באה במניין שיקוליו לעונש. תנאי החזקה היו אפוא בבחינת עובדות חדשות, אשר הביאונו להקלה בעונשה, וזאת כדי לשמור על אחדות הענישה בינה לבין שני הנאשמים הנוספים בפרשה. במקרה שלפנינו בית המשפט המחוזי בגזר דינו התחשב בזהותה המגדרית של המערערת (ראו פסקה 22 לגזר דינו). משכך, ובשים לב לנטייתה של המערערת לשוב ולבצע עבירות, אין בידינו להקל הקלה נוספת בעונשה.

ש ו פ ט

השופט ח' מלצר:

אני מצטרף בהסכמה לפסק דינו של חברי השופט א' שהם וכן להערות חברי, השופט ס' ג'ובראן.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור, בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, י"ז באב התשע"ד (13.8.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט